

Sygn.akt III AUa 314/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SO del. Elżbieta Rostół

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 r. w B.

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji wnioskodawczyni M. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 stycznia 2016 r. sygn. akt V U 1694/15

I. **zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 21 października 2015 roku w ten sposób, że stwierdza, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne M. P. podlegającej ubezpieczeniu społecznemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień 2015 roku stanowi kwota przez nią zadeklarowana;**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz M. P. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.**

Sygn. akt III AUa 314/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 21 października 2015 r., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 18a, art. 20 ust. 1, art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że podstawa wymiaru składek M. P. - podlegającej ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą - za czerwiec 2015 r. na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe wynosi 525 zł, a na ubezpieczenie chorobowe 0 zł, za lipiec 2015 r. na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe wynosi 2.375,40 zł, za sierpień 2015 r. na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe wynosi 2.375,40 zł.

W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych podał, że M. P. deklaracje rozliczeniowe za czerwiec, lipiec i sierpień 2015 r. z zadeklarowaną podstawą wymiaru składek w wysokości 9.897,50 zł złożyła po obowiązujących terminach.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. P. zakwestionowała jej prawidłowość. Podkreśliła, że opóźnienie w złożeniu deklaracji było wynikiem niezależnych od niej trudności w przekazaniu ich drogą elektroniczną. Wskazała, że składki opłaciła w terminie.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej M. P. zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz zdrowotnego od 11 czerwca 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. z najniższą podstawą wymiaru tj. podstawą nie niższą niż 30 % minimalnego wynagrodzenia. Od 1 lipca 2015 r. zgłosiła się do ubezpieczeń składając deklarację (...) w dniu 28 czerwca 2015 r. Podstawa wymiaru składek wysokości 9.897,50 zł określona została przez odwołującą w dokumencie ZUS DRA skutecznie złożonym do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 sierpnia 2015 r. za miesiące czerwiec i lipiec 2015 r. Deklaracja za sierpień 2015 r. została złożona 19 września 2015 r. Składki zostały opłacone w terminie.

Sąd przywołał treść art. 18 ust. 8 oraz 18 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 ze zm.). Odwołał się również do art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 3 oraz do art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 2 tejże ustawy. Podkreślił, że zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 47 w/w ustawy osoba prowadzącą działalność gospodarczą, jeżeli rozlicza składki wyłącznie za siebie zarówno deklarację rozliczeniową, jak i należne składki za dany miesiąc powinna przekazać do ZUS w terminie do 10 dnia następnego miesiąca.

Sąd wskazał, że deklaracje rozliczeniowe za czerwiec, lipiec i sierpień 2015 r., w których M. P. zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 9.225,75 zł zostały złożone po terminach określonych ustawą. Wywiódł, że skoro skarżąca zamierzała zadeklarować za czerwiec, lipiec i sierpień 2015 r. kwoty podstawy wymiaru składek w wysokości 9.225,75 zł, winna zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 1 złożyć deklarację rozliczeniową, wskazując tą kwotę, w terminie do 10-go dnia następnego miesiąca tj. odpowiednio do 10 lipca, czerwca i sierpnia 2015 r. Złożenie takiej deklaracji było niezbędne do prawidłowego obliczenia należnych składek i opłaty należności z tego tytułu oraz ustalenia przez ZUS czy składki zostały opłacone w prawidłowej wysokości. Płatnik składek jest bowiem zobowiązany, zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy według zasad wynikających z przepisów ustawy. Obowiązek powyższy dotyczy również prawidłowego sporządzania deklaracji rozliczeniowej oraz złożenia deklaracji w określonym ustawą terminie. Niewątpliwie deklaracje rozliczeniowe za czerwiec, lipiec i sierpień 2015 r. wskazujące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 9.225,75 zł wpłynęły do ZUS z przekroczeniem ustawowego terminu. Jak wskazano wyżej obowiązki związane ze złożeniem dokumentów rozliczeniowych i zapłata składek obciążają zgodnie z ustawą płatnika, który jest odpowiedzialny wobec ZUS za zgodne z przepisami sporządzenie dokumentów, obliczenie i zapłatę składek, w tym za złożenie dokumentów i wpłatę należności w określonym terminie.

W świetle powyższego Sąd stwierdził, że w przypadku skarżącej obowiązuje w spornym okresie najniższa zadeklarowana w terminie ustawowym kwota podstawy wymiaru składek w wysokości 525 zł za czerwiec 2015 r. oraz 2.375,40 zł za lipiec i sierpień 2015 r.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację powyższego wyroku wniosła M. P. zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie:

- art. 18 ust. 8 w związku z art. 20 ust. 1, 2 i 3 ustawy systemowej przez błędne przyjęcie, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za lipiec 2015 r. i sierpień 2015 r. powinna stanowić kwota nie niższa niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej

podstawy wymiaru składek, podczas gdy prawidłowe zastosowanie tych przepisów powinno doprowadzić do przyjęcia, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne powinna stanowić kwota zadeklarowana i opłacone od zadeklarowanej kwoty w terminie składki,

- art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, że przekroczenie terminu do złożenia deklaracji rozliczeniowej, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej upoważniało organ rentowy do ustalenia za sporne miesiące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w minimalnej wysokości, o której mowa w art. 18 ust. 8 tej ustawy, w sytuacji gdy właściwa wykładnia tego przepisu powinna prowadzić do wniosku, że opóźnienie złożenia deklaracji rozliczeniowej po terminie nie powoduje, iż płatnik traci możliwość ustalenia podstawy wymiaru składek od innej kwoty niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek,

- art. 47 ust. 1 pkt 2b i 2c ustawy systemowej przez niewłaściwe przyjęcie, że skarżąca była zwolniona z obowiązku składania deklaracji rozliczeniowej, co w konsekwencji upoważniło organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w najniższej wysokości, podczas gdy skarżąca w miesiącach czerwiec, lipiec, sierpień 2015 r. była zgłoszona do ubezpieczenia chorobowego oraz opłaciła składki w terminie od innej wysokości niż najniższa podstawa wymiaru,

- art. 48 ustawy systemowej przez błędne przyjęcie, że przepis ten nie znajduje zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy, w sytuacji gdy powinien mieć on zastosowanie wobec tego, iż skarżąca od czerwca 2015 r. została zgłoszona do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i opłaciła składkę w wyższej wysokości niż minimalnej i dlatego nie mogła być zwolniona z obowiązku złożenia deklaracji rozliczeniowej;

- art. 46 ust. 1 ustawy systemowej przez niewłaściwe przyjęcie, że samo naruszenie przez płatnika składek obowiązku terminowego sporządzenia deklaracji rozliczeniowej, przy jednoczesnym terminowym wpłaceniu składek i późniejszym złożeniu deklaracji powoduje konsekwencje w postaci braku możliwości ustalenia podstawy wymiaru składek od zadeklarowanej przez skarżącą kwoty,

- art. 328 § 1 k.p.c. polegające na braku wskazania przez Sąd I Instancji w uzasadnieniu faktów, które sąd uznał za udowodnione i przede wszystkim dowodów, na których oparł swoje rozstrzygnięcie.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne powódki z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, w miesiącach czerwiec, lipiec i sierpień wynosiła 9897,50 zł.

- zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od wnioskodawczynie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy były bezsporne i zostały też prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy. Trzeba jednak zwrócić uwagę, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pojawiła się pewna nieścisłość. Zadeklarowana przez wnioskodawczynię kwota stanowiąca podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w spornym okresie wynosiła kwotę 9 897, 50 zł, a nie 9 225,75 zł, jak nieprawidłowo wskazał Sąd pierwszej instancji. Wynika to jednoznacznie z zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny nie podziela dokonanej przez Sąd pierwszej instancji prawnej oceny sprawy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c. należy stwierdzić, iż jest on oczywiście niezasadny. Jak już wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. O skutecznym jego postawieniu można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (np. wyrok SA w Łodzi z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa 199/15, Lex nr 1797178, wyrok SN z dnia 19 marca 2012 r. II UK 162/11).

Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób prawidłowy, a sfera motywacyjna orzeczenia umożliwia poddanie jej ocenie instancyjnej. Formułując omawiany zarzut skarżąca zdaje się pomijać, że w przedmiotowej sprawie stan faktyczny był bezsporny, a spór sprowadzał się wyłącznie do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego. Nie było zatem potrzeby szczegółowego wymieniania faktów, które sąd uznał za udowodnione, jak też dowodów, na których sąd oparł swoje rozstrzygnięcie. Orzeczenie Sądu pierwszej instancji jest bowiem wynikiem określonej wykładni przepisów prawa materialnego, dokonanej w sytuacji bezspornego stanu faktycznego sprawy.

Jak już wskazano, rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się do wykładni prawa materialnego. Istota sporu wymaga rozstrzygnięcia, czy osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, która nie składa w terminie deklaracji traci prawo do zadeklarowania podstawy wymiaru składek w wysokości wyższej od minimalnej. Zdaniem organu rentowego, jak również Sądu pierwszej instancji uchybienie przez ubezpieczoną w terminowym złożeniu deklaracji powoduje właśnie takie konsekwencje i nie zmienia tego fakt opłacenia składek w terminie i w kwocie, która odpowiada podstawie wymiaru składek wskazanej w deklaracji złożonej z opóźnieniem.

Wymaga przypomnienia, że wnioskodawczyni jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu) oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu od 11 czerwca 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. deklarując najniższą podstawę wymiaru składek tj. nie niższą niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia. Od dnia 1 lipca 2015 r. wnioskodawczyni zgłosiła się do powyższych ubezpieczeń składając dokument (...) w dniu 28 czerwca 2015 r. Za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień 2015 r. wnioskodawczyni opłaciła składki w terminie, w wysokości odpowiadającej podstawie wymiaru w kwocie 9 897, 50 zł. W dniu 19 sierpnia 2015 r. wnioskodawczyni złożyła do organu rentowego dokument ZUS DRA, w którym określiła podstawę wymiaru za miesiące czerwiec i lipiec 2015 r. na kwotę 9 897, 50 zł. Deklaracja sierpień 2015 r. została złożona w dniu 19 września 2015 r..

Z zeznań wnioskodawczyni wynikało, że złożenie deklaracji po terminie było wynikiem błędu w programie (...). Błąd, który powstał w wyniku zmian dokonanych na koncie ubezpieczonej przez pracownika ZUS, uniemożliwił wysłanie deklaracji drogą elektroniczną i ciągle wymagał aktualizacji danych. Księgowa wnioskodawczyni po rozmowie z pracownikiem ZUS ustaliła, że błąd w systemie polega na wyłączeniu z dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i właśnie z tej przyczyny nie było możliwe wysłanie deklaracji drogą elektroniczną. Mimo złożenia w tej sprawie wyjaśnień przez biuro rachunkowe, błąd nadal nie został usunięty i ostatecznie deklaracje zostały złożone w formie papierowej (k. 50 -51). W aktach organu rentowego znajduje się pisemne wyjaśnienie z dnia 2 października 2015 r., złożone przez osobę prowadzącą biuro rachunkowe, korespondujące z zeznaniami wnioskodawczyni. W tej sytuacji zeznania wnioskodawczyni należało uznać za prawdziwe. Warto zauważyć, że nie były one podważane przez organ rentowy.

Stosownie do treści art. 18 ust. 8 oraz art. 20 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U.2015, poz. 121 ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 21 kwietnia 2010 r., II

UZP 1/10 (OSNP 2010 nr 21-22, poz. 267) wskazał, iż organ rentowy nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, jeśli mieści się ona w granicach określonych ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych. Oznacza to co do zasady, że podstawa wymiaru zadeklarowanych składek nie może być niższa niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek i nie może przekraczać miesięcznie 250 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 10 (art. 20 ust. 3 ustawy systemowej). W roku 2015 r. maksymalna podstawa wymiaru składek wynosiła 9 897, 50 zł. W obwieszczeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w roku 2015 oraz przyjętej do jej ustalenia kwoty prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, (M.P. 2014 r., poz. 1137), przyjęto bowiem, że kwota przeciętnego wynagrodzenia wynosi 3959 zł; iloczyn tej kwoty i 250% wynosi 9 897,50 zł, co odpowiada kwocie zadeklarowanej przez wnioskodawczynię.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc nie później niż do 10-dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie. Z powyższego przepisu wynika, że osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą ma obowiązek złożenia deklaracji w terminie.

Warto w tym miejscu zauważyć, że w przypadku nieterminowego opłacenia składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe sankcją wynikającą z art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej jest ustanie tego ubezpieczenia z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki. Za nieterminowe opłacenie składek na ubezpieczenie społeczne, wprowadzoną przez ustawę systemową w art. 23 sankcją jest obowiązek uiszczenia przez płatnika składek, oprócz zaległych składek, odsetek za opóźnienie na zasadach analogicznych, jak w przypadku powstania zaległości podatkowych. Ustawodawca w art. 24 ust. 1a ustawy systemowej przewidział także możliwość wymierzenia płatnikowi składek dodatkowej opłaty w wysokości 100 % nieopłaconych składek. Każdorazowo w przypadku nie dopełnienia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w przewidzianym przepisami terminie oraz nie dopełnienia obowiązku przesyłania deklaracji rozliczeniowych oraz imiennych raportów rozliczeniowych na płatnika składek na podstawie art. 98 ust. 1 i 6 ustawy systemowej może zostać nałożona kara grzywny do 5.000 zł.

Z ustaleń stanu faktycznego wynika, iż skarżąca terminowo opłaciła składki w wysokości ustalonej od nowej, zadeklarowanej przez nią kwoty podstawy wymiaru składek, a jedynie deklaracje rozliczeniowe złożyła po terminie, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej. Opóźnienie to przy tym wyjaśniła wskazując na problemy techniczne w programie (...).

Wymaga podkreślenia, że ustawa systemowa w art. 48 stanowi, że jeżeli płatnik składek nie złoży w terminie deklaracji rozliczeniowej, nie będąc z tego obowiązku zwolniony, Zakład dokonuje wymiaru składek z urzędu w wysokości wynikającej z ostatnio złożonej deklaracji rozliczeniowej, bez uwzględnienia wypłaconych zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych, zawiadamiając o tym płatnika. Jeżeli po wymierzeniu składek z urzędu płatnik składek złoży deklarację rozliczeniową, Zakład koryguje wymiar składek do wysokości wynikającej ze złożonej deklaracji rozliczeniowej, z uwzględnieniem wskazanych w deklaracji zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych.

W doktrynie, jak i orzecznictwie zwraca się uwagę, że obligatoryjne wymierzenie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych składek w wysokości przyjętej w deklaracji rozliczeniowej ostatnio złożonej przez płatnika stanowi swoistą sankcję, której stosowanie ma na celu zdyscyplinowanie płatników i nakłonienie ich do terminowego rozliczania składek za ubezpieczonych. Zaniechanie płatnika, który w pierwszej kolejności powinien dokonać rozliczenia przez sporządzenie deklaracji rozliczeniowej wywołuje podjęcie przez Zakład wyłącznie działań porządkujących, które w efekcie pozwalają ostatecznie na wymierzenie składek zgodnie ze złożoną deklaracją rozliczeniową (por. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz pod redakcją B. Gudowskiej i J. Strusińskiej - Żukowskiej, Warszawa 2011, str. 631-632; Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz pod

redakcją J. Wantocha – Rekowskiego, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2015 r., I UK 535/14, Legalis nr 1398601).

Podsumowując powyższe nie można podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, że złożenie przez skarżącą deklaracji rozliczeniowej z przekroczeniem terminu opisanego w art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, przy jednoczesnym opłaceniu składki w terminie od nowo zadeklarowanej kwoty podstawy wymiaru, upoważniało organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w spornym okresie w minimalnej wysokości, o której mowa w art. 18 ust. 8 tej ustawy. Skoro ustawodawca w art. 48 ustawy systemowej przewidział wyłącznie sankcje „dyscyplinujące” dla płatników składek zobowiązanych do składania deklaracji rozliczeniowych, to nie sposób przyjąć, aby wyłączył możliwość korygowania wymiaru składek dla osób, które w terminie opłaciły składki od nowo zadeklarowanej podstawy wymiaru, jeśli wcześniej opłacały składki ustalone od minimalnej podstawy wymiaru, a deklaracje rozliczeniowe złożyły po terminie. Podobne zapatrywanie jest prezentowane w poglądach orzecznictwa (por. w/w wyrok Sądu Najwyższego, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 kwietnia 2014 r., III AUA 1636/13 LEX nr 1458865, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 grudnia 2015 r., III AUa 576/15, LEX nr 1966320, z dnia 3 listopada 2015 r. sygn. akt III AUa 413)15).

Reasumując, sytuacja w której płatnik składek uiszczył składki w wyższej wysokości w terminie, zaś po terminie złożył deklarację wskazującą wyższą podstawę wymiaru, od której składki te uiszczył, nie uzasadnia stosowania przez organ rentowy niezajdującej oparcia w przepisach prawa sankcji w postaci przyjęcia minimalnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

W kontekście powyższego zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzja organu rentowego podlegała zmianie, o czym Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U.2014.1025 ze zm.) oraz § 9 ust.1 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804).